

LA JOIA DEL PERDÓ

Era un agrupament escolta d'una parròquia de ciutat. Com tots els agrupaments escoltes estava integrat per un bon nombre de nois i noies, tots molt amants de la natura, perquè el seu entorn habitual a ciutat era més aviat ciment i cases i més cases.

Un bon dia, mentre estaven fent un joc al cau, un dels nois que es deia Ricard va fer una trampa i el seu company, el Roger, que hagués guanyat la partida, va perdre. Algú ho havia vist i li va explicar al Roger què havia passat i que havia perdut perquè en Ricard havia fet trampa. Va començar llavors una discussió entre els dos nois protagonistes, primer de paraula, més tard d'insults, i si no els aturen els companys haguessin arribat a les mans.

Des d'aquell dia, els dos nois no es van dirigir més la paraula. Van quedar això que és tan trist, però sentim molt sovint: enemics.

El cap de colla va intentar que fessin les paus i no van tenir més remei que fer una pantomima perquè els deixessin tranquils, però ells dos sabien bé que no eren amics, ni es parlaven.

Un dia van fer una sortida, com era habitual, els caps de setmana. Anaven a plantar les tendes de campanya i passar la nit a la falda del Montseny. Ja havien arribat, plantat les tendes i tenien una estona lliure amb el consell de no allunyar-se massa del campament i de ser a l'hora tots plegats allà.

El Roger va marxar endinsant-se al bosc. Volia veure un petit rierol que passava a prop, i en Ricard volia veure si descobria algun niu d'ocells. Els altres nois i noies, uns es van quedar cantant en el campament, i d'altres es van escampar per les rodalies.

Arribada gairebé l'hora del retrobament general, el Roger va tenir el mal ensurt de caure i donar-se un cop fort a la cama, contra una pedra, que li va produir un tall que sagnava copiosament.

El Ricard, cercant i cercant nius d'ocells, havia gairebé arribat a creuar-se amb el Roger, que retornava al campament i va veure com queia i la gran ferida que es va fer. Pel cap del Ricard va passar de seguida un pensament: som enemics, doncs

que s'apanyi... Jo no me n'ocupo, no és el meu amic, i va enfilat camí amunt sense retrocedir cap on era el Roger, molt espantat i plorant desconsoladament.

El Ricard havia donat set o vuit passes, quan semblava que les cames li pesaven i no podia seguir endavant. Un altre pensament li rondava pel cap. Jesús va dir: "Estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat". Això era el que feia pocs dies havien treballat a la catequesi, i ara podia posar en pràctica Joan 15, 12-13, estimant al Roger com Jesús volia.

Una força interna fortíssima el va fer girar i refer el camí fins arribar on era el Roger. Aquest, en veure'l es va pensar que n'hi faria alguna al veure'l impotent, i va cridar: "*No, Ricard, no, no em facis més mal del que tinc*", però va veure amb sorpresa, com es treia el fulard del coll i li embenava fort la ferida, per aturar la sang que sortia. Acabat això, li va dir: "*Apa!, aixeca't i recolzat en mi, i a poc a poc arribarem al campament*".

El Roger no sabia què dir ni què fer, la seva cara era un mar de llàgrimes pel dolor de la caiguda i pel sentiment que aquella actitud del que fins ara havia estat el seu enemic, li comportava.

Arribats al campament van guarir, tal com era precis, la ferida del Roger, que no va poder resistir més i es va llançar al coll del seu... què?... enemic?... Ja no, des d'ara novament amic, i plorant tots dos, ara sí es van perdonar de debò, i van retornar la felicitat i la pau al seu cor.

Sabem perdonar de cor nosaltres o anem guardant temps i temps el rancor?